

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **Mladá fronta a. s.**, se sídlem Mezi Vodami 1952/9, Praha 4 - Modřany, zastoupené JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 - Bubeneč, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2006, č. j. O - 181044, za účasti osoby zúčastněné na řízení: B. S., zastoupené JUDr. Darinou Šustkovou, advokátkou, se sídlem Divadelní 9, Nový Jičín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 11 Ca 173/2006 - 60,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 11 Ca 173/2006 - 60, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného (ve věci prohlášení za neplatnou slovní ochranné známky v grafickém provedení č. 252690 ve znění „maminka“).

Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Nezákonnost spatřovala stěžovatelka v tom, že se Městský soud v Praze omezil pouze na triviální přezkum, hodnotil pouze procesně právní stránku věci a nezabýval se vlastní úvahou nad skutkovou podstatou sporu.

Stěžovatelka vytkla Městskému soudu v Praze, že se dostatečně nezabýval deliberačními důvody ospravedlňujícími neužívání namítané ochranné známky a bez provedení dokazování se ztotožnil s úvahami žalovaného, což odporuje jak ustanovení § 77 s. ř. s., tak i právnímu názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřenému v rozsudku As 28/2006 - 97 (*pozn. NSS: správně 1 As 28/2006 – 97*), podle něhož se správní soud nemá zabývat pouze posouzením právní stránky věci, ale má sám zhodnotit i skutkovou stránku, případně provést i další dokazování a své závěry řádně odůvodnit. Stěžovatelka namítla, že posouzení nemoci a následné smrti jako řádných důvodů pro neužívání ochranné známky není otázkou skutkovou, tj. otázkou hodnocení důkazů, nýbrž otázkou právní. Žalovaný podle stěžovatelky nesprávně vyložil právní předpis a ze správně zjištěného skutkového stavu o nemoci a následné smrti původního vlastníka namítané ochranné známky vyvodil chybné právní závěry, které měl Městský soud v Praze přezkoumat.

Co se týče nemoci jako deliberačního důvodu, stěžovatelka je toho názoru, že vydávání periodika je podnikatelskou činností, kterou musí provádět určitý podnik tvořený týmem lidí zajišťujících jeho činnost, a nemoc nebo smrt jednotlivce není důvodem, pro který by nemohla být využívána ochranná známka spojovaná s výrobky či službami takového podniku. I v případě dědického řízení je chod podniku, a tedy i užívání ochranné známky, zajišťován příslušnými pracovníky, a proto ani dědické řízení nemůže být deliberačním důvodem. Navíc nemoc nebyla podle stěžovatelky důvodem neužívání ochranné známky, neboť její původní vlastník v dopise ze dne 29. 10. 2001 uvedl, že k vydání druhého čísla časopisu nemohlo dojít z důvodu nedostatku finančních prostředků. Stěžovatelka namítla, že namítaná ochranná známka mohla být užívána i třetí osobou na základě licenční smlouvy, k čemuž však nedošlo.

Stěžovatelka dále odkázala na čl. 10 odst. 1 a čl. 12 odst. 1 První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (89/104/EHS), z nichž vyplývá, že zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání je obligatorním následkem neužívání, je-li podán příslušný návrh; nejedná se o otázku, která by byla v diskreční pravomoci žalovaného.

Podle stěžovatelky se řádnými důvody pro neužívání ochranné známky rozumí řádné důvody ve smyslu rozumných, spravedlivých požadavků na vlastníka ochranné známky, přičemž při výkladu tohoto pojmu je nutno přihlídnout i k preambuli citované směrnice, podle níž je základním účelem právní úpravy ochrana rejstříku ochranných známek před zahlcením blokačními známkami, které by jejich vlastníci ve skutečnosti neužívali a bránili by tak skutečným soutěžitelům v příslušném oboru v užívání jakýchkoliv označení. Takový stav by nebyl v souladu se základní funkcí známkového práva, kterou je zajistit spotřebitelům bezpečné rozlišování původních výrobků nebo služeb od určitého podniku, což by mělo přispívat k tomu, aby si konkurenti na trhu konkurovali svými výrobky a službami (rozsudek Evropského soudního dvora ve věci SA CNL - SUCAL NV HAG GF AG č. C - 10/89; *pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1990, Hag II, C - 10/89, Recueil, s. I - 3711*).

Stěžovatelka upozornila na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C - 40/01 ANSUL BV (*pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 11. března 2003, Ansul, C - 40/01, Recueil, s. I - 2439*), který se zabýval vážným užíváním ochranné známky, a dále na

rozsudek téhož soudu ve věci C - 259/02 LA MER TECHNOLOGY (*pozn. NSS: usnesení Soudního dvora ze dne 27. ledna 2004, La Mer Technology, C - 259/02, Recueil, s. I - 1159*), který se týkal skutečného užívání ochranné známky. Aniž se tato rozhodnutí zabývají pojmem „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“, je z nich podle stěžovatelky zřejmé, že vlastníkem ochranné známky je soutěžitel účastnící se hospodářské soutěže v určitém segmentu trhu, přičemž takový soutěžitel nemůže být závislý na zdravotním stavu jediné osoby. Onemocnění, popřípadě smrt jediné fyzické osoby, samo o sobě ještě nemůže být důvodem pro zastavení veškeré podnikatelské činnosti, při níž dochází k užívání ochranné známky. Pokud k takovému zastavení došlo, svědčí to podle stěžovatelky o tom, že známka ve skutečnosti nikdy vážně v rámci určitého segmentu trhu užívána nabyla.

Stěžovatelka dále namítla, že ve vztahu k otázce užití označení „MAMINKA“ v názvu časopisu namísto užití ochranné známky v jejím zapsaném znění „MAMINKA 96“ Městský soud v Praze pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného, aniž by své závěry podpořil důkazy. Městský soud v Praze podle stěžovatelky neposoudil, zda vynechání číslice „96“ spadá do kategorie prvků neměnicích rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky ve smyslu § 13 odst. 2 zákona písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách). Stěžovatelka je toho názoru, že namítaná ochranná známka nebyla nikdy řádně užívána ve smyslu citovaného ustanovení. Rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky je podle stěžovatelky podmíněna existencí dalšího prvku „96“, a proto při užití ochranné známky bez tohoto prvku si průměrný spotřebitel nemohl toto označení spojit s výrobky a službami vlastníka ochranné známky z důvodu popisnosti označení „maminka“.

Stěžovatelka dále navrhla přerušení řízení a předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropských společenství ohledně výkladu pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 89/104/EHS, a to tehdy, pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na základě stěžovatelkou předložené judikatury Soudního dvora nelze ve věci rozhodnout.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že podle rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 93/96 je posouzení relevantnosti důvodů (tj. řádných důvodů pro neužívání ochranné známky) věcí diskrečního oprávnění žalovaného, neboť zákonná úprava ani v příkladném výčtu takové důvody neuvádí. Jelikož se ve správním řízení potvrdila tvrzení B. S., že namítaná ochranná známka nemohla být užívána v důsledku nemoci a úmrtí původního vlastníka a následného dědického řízení, přisvědčil žalovaný na základě volného hodnocení předložených důkazů tomu, že důvody neužívání ochranné známky byly vážné. Žalovaný poukázal na rozsudky Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 147/99 - 35 a č. j. 7 A 93/96 - 29, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 73/2000 - 100 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 6 A 6/92 a uvedl, že Městský soud v Praze postupoval správně, pokud přezkoumal rozhodnutí žalovaného pouze z hlediska § 34 odst. 5 správního řádu, neboť jsou-li tam uvedené požadavky na rozhodnutí správního orgánu splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo opačné závěry. Závěrem žalovaný uvedl, že předmětem správního a soudního řízení byla otázka, zda důvody

neužívání namítané ochranné známky byly důvody řádnými, nikoliv otázka řádného užívání namítané ochranné známky.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro řízení o kasační stížnosti:

Dne 24. 3. 2003 byla do rejstříku ochranných známek pod číslem 252690 zapsána slovní grafická ochranná známka ve znění „maminka“ pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd mezinárodního třídění výrobků a služeb (9) elektronické a magnetické audio, video a audiovizuální nosiče dat; (16) knihy a ostatní periodické i neperiodické publikace, tiskoviny, letáky, bibliofilie, kalendáře, reklamní a propagační tiskoviny; (35) marketing, reklama, inzertní a výstavní činnost pro reklamní účely; (46) vydavatelství a nakladatelství (dále též „napadené označení“).

Dne 24. 6. 2003 byl žalovanému doručen návrh B. S. na výmaz napadeného označení podle § 25 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (*pozn. NSS: zákon byl s účinností od 1. 4. 2004 nahrazen zákonem č. 441/2003 Sb.*). V návrhu uvedla, že je jedinou dědičkou po J. S., zemřelém dne X. (což doložila potvrzením Okresního soudu v Ostravě), který byl majitelem ochranné známky „MAMINKA 96“ zapsané do rejstříku ochranných známek dne 27. 11. 1996 pro „časopisy“ zařazené ve třídě 16 a „vydavatelskou činnost“ zařazenou ve třídě 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb (dále též „namítaná ochranná známka“) s právem přednosti od 18. 1. 1996, a že je i majitelkou této známky, což doložila dodatkem k osvědčení o zápisu ochranné známky. B. S. dále namítla, že napadené označení a namítaná ochranná známka obsahují dominantní prvek MAMINKA a že pod tímto názvem vydává stěžovatelka časopis; průměrný spotřebitel však není schopen „rozlišit změnu“ a letopočet 96 je „v daném směru zcela irelevantní“.

Stěžovatelka k návrhu na výmaz uvedla, že B. S. je dědičkou po majiteli ochranné známky, není však ve smyslu § 19 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb. způsobilá být majitelkou ochranné známky, neboť jejím předmětem podnikání není vydavatelská či nakladatelská činnost. Stěžovatelka poukázala na § 4 odst. 2 citovaného zákona, z něhož plyne, že majitel ochranné známky musí splňovat podmínku existence předmětu podnikání ve vztahu k přihlašovaným výrobkům či službám. Návrh na výmaz byl proto podle stěžovatelky podán neoprávněným subjektem, neboť zákon č. 137/1995 Sb. v § 19 výslovně stanoví, že dědici, který není způsobilý být majitelem ochranné známky, přísluší pouze právo poskytnout licenci, popřípadě ochrannou známku převést, zatímco k podání návrhu na výmaz podle § 25 citovaného zákona je oprávněn způsobilý majitel zaměnitelné ochranné známky s dřívějším právem přednosti. Navíc byla stěžovatelka toho názoru, že grafické ztvárnění napadeného označení má podstatný vliv na rozlišovací způsobilost a již samo o sobě vylučuje u spotřebitele možnost záměny s namítanou ochrannou známkou. Stěžovatelka dále namítla, že napadené označení je řádně užíváno jako název úspěšného časopisu, zatímco namítaná ochranná známka nebyla nikdy užita ve tvaru, v jakém byla zapsána do rejstříku ochranných známek, a navíc probíhá u namítané ochranné známky řízení o návrhu na její výmaz z důvodu neužívání. Stěžovatelka dále upozornila na skutečnost, že majitel namítané ochranné známky nevyužil institutu námitek proti zápisu napadeného označení.

V doplnění svého návrhu na výmaz doručeném žalovanému dne 23. 12. 2003 B. S. uvedla, že napadené označení bylo zapsáno v rozporu s § 3 odst. 1 a § 25 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., že obsahovalo foneticky shodný prvek vedoucí k záměně, a proto navrhla výmaz napadeného označení ex tunc.

Žalovaný dne 24. 3. 2004 rozhodl o částečném výmazu napadeného označení z rejstříku ochranných známek podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb. s účinky ex tunc a podle § 25 odst. 2 citovaného zákona s účinky ex nunc pro výrobky a služby třídy (16) „a ostatní periodické i neperiodické publikace, tiskoviny“ a třídy (41) „vydavatelství a nakladatelství“ a návrh podaný podle § 25 odst. 3 citovaného zákona zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka rozklad, kterému bylo vyhověno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 22. 2. 2005. Věc byla vrácena orgánu prvního stupně k dalšímu řízení s tím, že návrh na výmaz podaný podle § 25 odst. 1 písm. a) a § 25 odst. 2 a 3 zákona č. 137/1995 Sb. má být projednán v souladu s § 52 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb. a žalovaný se v dalším řízení musí zabývat námitkou stěžovatelky, že namítaná ochranná známka není řádně užívána.

V novém řízení B. S. uvedla, že původní majitel namítané ochranné známky vydal pouze jedno číslo časopisu Maminka, přičemž realizaci dalších čísel zabránilo jeho onemocnění v roce 1997 a smrt dne 25. 11. 2002. Přípravu dalších čísel časopisu MAMINKA měly podle B. S. prokazovat reportáže a jiná korespondence, které byly přiloženy k vyjádření ve věci řízení o zrušení namítané ochranné známky, na která B. S. odkázala; k vyjádření byla předložena kopie usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 2. 8. 2004 prokazující, že B. S. ke dni smrti J. S., tj. ke dni X., nabyla práv k namítané ochranné známce.

Novým rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2005 bylo napadené označení podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. prohlášeno za neplatné s účinky ex tunc pro výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (16) periodické i neperiodické publikace, tiskoviny; (41) nakladatelství a vydavatelství a návrh na prohlášení napadeného označení za neplatný podle § 32 odst. 1 a 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) citovaného zákona byl zamítnut.

Jelikož návrh na výmaz byl podán podle původní právní úpravy (§ 25 zákona č. 137/1995 Sb.), postupoval žalovaný podle § 52 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb., podle něhož se návrh na výmaz projedná jako návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou při splnění podmínek a s účinky stanovenými v zákoně č. 441/2003 Sb.

K charakteru řádných důvodů pro neužívání ochranné známky žalovaný uvedl, že „musí jít o důvody, které nejsou na straně vlastníka ochranné známky, nýbrž třetích osob, nebo okolností, které vlastník nemohl ovlivnit; opačným výkladem by majitel ochranné známky byl zbaven odpovědnosti za nakládání s tímto druhem práv průmyslového vlastnictví“. Žalovaný dospěl k závěru o existenci řádných důvodů neužívání, kterými shledal nemoc a následnou smrt původního vlastníka namítané ochranné známky a probíhající dědické řízení, které bylo pravomocně ukončeno až 5. 8. 2004.

Návrh v části týkající se § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. shledal žalovaný nedůvodným, neboť citované ustanovení neumožňuje prohlásit ochrannou známku za neplatnou z důvodu existence shodného prvku („maminka“), jak to umožňoval dříve platný zákon (§ 3 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb.).

Žalovaný dále dospěl k závěru, že B. S. je aktivně legitimována k podání návrhu na výmaz, resp. prohlášení neplatnosti, neboť zákon č. 441/2003 Sb. nestanoví pro vlastníka ochranné známky žádnou zvláštní známkoprávní kvalifikaci.

Žalovaný dále uvedl, že B. S. nepředložila žádné důkazy, které by prokazovaly dobré jméno namítané ochranné známky, a proto byl návrh ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. (§ 25 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb.) zamítnut.

Žalovaný shledal napadené označení podobným s namítanou ochrannou známkou, neboť obě označení obsahují shodný prvek „maminka“, který je zároveň prvkem nosným, a absence číslovky 96 u napadeného označení nemůže přispět k odlišnosti porovnávaných označení. Spotřebitel by se podle žalovaného domníval, že oba názvy používá stejný subjekt. Žalovaný shledal jak podobnost vlastních označení, tak i podobnost napadeného seznamu výrobků a služeb u části výrobků třídy 16 a části služeb třídy 41 a konstatoval, že v rozsahu podobných výrobků a služeb existuje pravděpodobnost záměny napadeného slovního grafického označení s namítanou ochrannou známkou, a proto žalovaný návrh podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. vyhodnotil jako částečně oprávněný.

Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného dne 12. 10. 2005 rozkladem. V něm mimo jiné uvedla, že z vizuálního hlediska se porovnávaná označení liší, a to zejména počtem prvků, z nichž jsou složena, absencí grafického provedení u namítané ochranné známky a naopak absencí číslovky u napadeného označení. Napadené označení obsahuje určitý grafický prvek, který jej činí originálním a nezaměnitelným. Stěžovatelka namítla, že ochranné známky je nutno porovnávat vždy jako celek a nikoliv vyjímát z nich jejich jednotlivé prvky, jak to učinil žalovaný, jestliže oddělil u namítané ochranné známky slovo „MAMINKA“ od číslice „96“ a výraz „MAMINKA“ u napadeného označení posoudil bez ohledu na jeho grafické provedení a s tím související vnímání běžným spotřebitelem. Stěžovatelka uvedla, že porovnávaná označení nejsou zaměnitelná ani z hlediska fonetického, jelikož napadené označení vysloví spotřebitel jako „maminka“, kdežto namítanou ochrannou známkou jako „maminka devadesátšest“, případně jako „maminka devět šest“, v žádném případě však pouze jako „maminka“. Porovnávaná označení nejsou podle stěžovatelky zaměnitelná ani z hlediska sémantického, neboť význam samotného prvku „maminka“ je v namítané ochranné známce změněn přidáním číslice „96“, což činí z namítané ochranné známky známku fantazijní, tj. bez významového obsahu. Vzhledem k doplňujícím prvkům, které pozměňují charakter a význam slova maminka, je třeba podle stěžovatelky obě slovní označení považovat za fantazijní, a proto jejich porovnání ve vztahu k evokaci k domovu a mateřství není na místě. Stěžovatelka namítla, že žalovaný registroval řadu ochranných známek obsahujících společný prvek přesto, že tento společný prvek je doplněn o významově a obsahově nijak nedominující prvky. Na podporu svého tvrzení stěžovatelka uvedla, že v rejstříku existuje celkem 247 záznamů ochranných známek s prvkem AUTO, 22 záznamů ochranných známek s prvkem MISTR apod. Podle stěžovatelky není rozdíl mezi registrací slovní ochranné známky MISTR KUCHARĚ přes

existenci prioritně starší ochranné známky MISTR PIZZA a situací, kdy vedle sebe existuje užívaná slovní grafická známka TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA a neužívaná prioritně starší ochranná známka MAMINKA 96. Stěžovatelka dále uvedla, že stejnou praxi zastává i OHIM (pozn. NSS: Úřad pro harmonizaci ve vnitřním trhu), v jehož rejstříku lze nalézt celkem 68 ochranných známek s prvkem MOTHER a i přes existenci registrované ochranné známky MOTHERS s prioritou k 7. 10. 1988 zapsal OHIM minimálně 14 dalších slovních ochranných známek s dominantním prvkem MOTHER. Pouhá existence společného prvku nemůže být podle stěžovatelky důvodem pro částečné zneplatnění napadeného označení.

Ohledně posouzení řádných důvodů pro neužívání namítané ochranné známky žalovaným stěžovatelka uvedla, že onemocnění nebránilo původnímu majiteli v jeho aktivním vystupování vůči stěžovatce a nemohlo být deliberačním důvodem, neboť skutečným důvodem pro zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ a neužívání namítané ochranné známky byl nedostatek finančních prostředků, nikoliv nemoc, což dosvědčuje výzva právního zástupce původního majitele namítané ochranné známky ze dne 29. 10. 2001 zaslaná stěžovatce s žádostí o vypořádání autorských práv k časopisu „MAMINKA“ a výzva právní zástupkyně ze dne 17. 1. 2002. Stěžovatelka dále napadla závěr žalovaného, že B. S. nemohla z důvodu probíhajícího dědického řízení namítanou ochrannou známkou řádně užívat. Namítla, že B. S. byla jako majitelka namítané ochranné známky zapsána do rejstříku ochranných známek od 10. 4. 2003 a dne 24. 6. 2003 podala mimo jiné návrh na výmaz napadeného označení, tedy čtrnáct dní před ukončením dědického řízení dne 5. 8. 2004, což žalovaný akceptoval. S odkazem na § 460 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, stěžovatelka namítla, že B. S. mohla s namítanou ochrannou známkou nakládat ode dne úmrtí původního vlastníka, nikoliv až ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o dědictví; B. S. však nečinila žádné kroky k užívání namítané ochranné známky. Stěžovatelka závěrem poukázala na skutečnost, že původní majitel použil pro svůj jediný výtisk časopisu název „MAMINKA“, nikoliv název „MAMINKA 96“, což nepředstavuje řádné užívání ochranné známky. Nový majitel namítanou ochrannou známkou neužíval vůbec.

Ve svém vyjádření ve vztahu ke stěžovatelkou vybraným označením s prvkem AUTO a MISTR B. S. uvedla, že u těchto označení zůstává dominantním prvkem přívlastek, kdežto u porovnávaných označení je jím prvek maminka jako osoba plnící funkci mateřství a rodičovství (zřejmě omylem uvádí „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA“) a že s tímto záměrem byl vydáván i časopis MAMINKA bývalým majitelem namítané ochranné známky. Ve vztahu k posouzení deliberačních důvodů upozornila B. S. na skutečnost, že tato otázka již byla žalovaným dvakrát řešena, naposledy dne 31. 5. 2005 v rámci řízení sp. zn. O - 107763. Ohledně dalších námitek stěžovatelky odkázala B. S. na svá předchozí vyjádření a na vyjádření žalovaného k žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 204/2005, se kterým se zcela ztotožnila.

Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 4. 4. 2006 byl rozklad zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný konstatoval, že grafické provedení napadeného označení není natolik fantazijní a nápadité, aby mohlo zamezit zjevné podobnosti s namítanou ochrannou známkou. Ani číslice 96 v namítané ochranné známce není podle žalovaného prvkem po stránce originality a výjimečnosti natolik silným, aby

byl s to porovnávána označení v očích spotřebitele spolehlivě odlišit. Z těchto důvodů žalovaný souhlasil se závěrem orgánu prvního stupně, že porovnávána označení jsou si po všech stránkách podobná.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem orgánu prvního stupně, že výrobky a služby, pro které je napadené označování přihlašováno, jsou částečně podobné výrobkům a službám, pro které je zapsána namítaná ochranná známka. Žalovaný konstatoval, že napadené označení vzhledem k existenci pravděpodobnosti záměny s namítanou ochrannou známkou pro určité výrobky a služby částečně zasahuje do práv vlastníka starší namítané ochranné známky a že návrh na prohlášení neplatnosti napadeného označení podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. je oprávněný.

Dále žalovaný uvedl, že užití namítané ochranné známky při vydání prvního čísla časopisu „MAMINKA“ bez uvedení číslice „96“ bylo v souladu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., neboť známka byla užita v podobě, která se co do rozlišovací způsobilosti neliší od podoby, ve které byla zapsána.

Žalovaný souhlasil se závěry orgánu prvního stupně, že nemoc a následná smrt původního vlastníka a navazující dědické řízení je možno považovat za řádné důvody neužívání namítané ochranné známky. Žalovaný uvedl, že je zřejmý rozdíl mezi zmocněním právního zástupce k provádění určitých úkonů, které jsou poté činěny sice ve jménu zastoupeného, ale osobou právního zástupce, a aktivním provozováním určité činnosti (vydáváním časopisu), což vyžaduje plné pracovní nasazení vydavatele. Žalovaný dále konstatoval, že do nabytí právní moci soudního rozhodnutí o vypořádání dědictví (5. 8. 2004) neměla B. S. prakticky možnost namítanou ochrannou známkou užívat. Podle žalovaného není od okamžiku smrti zůstavitele až do potvrzení dědictví nebo vypořádání dědiců pravomocným usnesením soudu zcela jisté, s jakým výsledkem řízení o dědictví skončí, proto se jedná o překážku, která znemožňuje nebo výrazně znesnadňuje nakládání s předmětem dědictví (ochrannou známkou). Pravděpodobnému dědici však podle žalovaného nelze upřít právo chránit dědictví, přičemž za takovou ochranu je možno považovat vystupování B. S. proti vlastníku napadeného označení. Vyznačení nového vlastníka v rejstříku ochranných známek má pouze deklaratorní účinek, a i když do ukončení dědického řízení není jisto, jak bude dědictví vypořádáno, není z hlediska účinků vůči třetím osobám v rozporu se zákonem, je-li na žádost nového vlastníka vyznačena změna v rejstříku ochranných známek.

K poukazu stěžovatelky na zápisy jiných ochranných známek obsahujících shodný známkový prvek žalovaný uvedl, že v každém řízení je rozhodováno s ohledem ke konkrétním okolnostem případu, a proto byly zápisy jiných ochranných známek obsahujících shodný prvek shledány jako irelevantní.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka dne 6. 6. 2006 žalobu. V ní uvedla, že rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy správního orgánu, žalovaný svá tvrzení nedostatečně odůvodnil a nesprávně a způsobem vybočujícím z obvyklé meze správního uvážení posoudil otázku důvodů ospravedlňujících neužívání ochranné známky. Podle stálé rozhodovací praxe žalovaného musí důvody ospravedlňující neužívání bez jakýchkoliv pochyb a jednoznačně „zdůvodnit“, proč majitel

známku v daném období neužíval, resp. nemohl řádně užívat. Stěžovatelka namítla, že onemocnění nebránilo původnímu majiteli ve vykonávání práv z ochranné známky a v jeho aktivním vystupování vůči stěžovateli a nemohlo být deliberačním důvodem, neboť skutečným důvodem pro zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ a neužívání namítané ochranné známky byl nedostatek finančních prostředků, nikoliv nemoc, což dosvědčuje výzva právního zástupce původního majitele ze dne 29. 10. 2001 zasláná stěžovateli s žádostí o vypořádání autorských práv k časopisu „MAMINKA“ a výzva právního zástupce ze dne 17. 1. 2002.

Stěžovatelka dále namítla, že Božena Suchá byla jako majitelka namítané ochranné známky zapsána do rejstříku ochranných známek od 10. 4. 2003 a dne 24. 6. 2003 podala návrh na výmaz (mimo jiné) napadeného označení. Stěžovatelka uvedla, že žalovaný nijak nezduvodnil své tvrzení, že pro posouzení otázky užívání je důležitější datum nabytí právní moci soudního rozhodnutí o vypořádání dědictví, a nikoliv datum vyznačení v rejstříku ochranných známek. Stěžovatelka namítla, že rejstřík je veřejným seznamem a všechny údaje týkající se ochranných známek jsou účinné vůči třetím osobám okamžikem zápisu do rejstříku. Byla-li B. S. zapsána do rejstříku před tím, než nabylo právní moci rozhodnutí o vypořádání dědictví a než se stala vlastníkem namítané ochranné známky, jednalo by se o další pochybení žalovaného. Stěžovatelka upozornila na skutečnost, že žalovaný po celou dobu jednal s B. S. jako s majitelkou namítané ochranné známky.

Stěžovatelka dále namítla, že namítaná ochranná známka nebyla užívána řádně, neboť její původní vlastník užil pro svůj časopis název „MAMINKA“, ačkoliv se namítaná ochranná známka skládá ze dvou částí, a současný vlastník namítanou ochrannou známku neužívá vůbec.

Ve vztahu k pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanou ochrannou známkou upozornila stěžovatelka na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci *SABEL BV C - 251/95* (pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1997, *SABEL, C - 251/95, Recueil, s. I - 6191*), podle něhož pouhá asociace na straně veřejnosti mezi dvěma známkami jako důsledek jejich analogického sémantického obsahu sama o sobě nepředstavuje dostatečný důvod pro konstatování, že zde existuje pravděpodobnost záměny ve smyslu čl. 4(1)(b) směrnice 89/104/EHS. Dále stěžovatelka upozornila na rozhodnutí ve věci *Medison AG v. Thomson Multimedia Sales Germany & Austria GmbH C - 120/04* (pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2005, *Medion, C - 120/04, Sb. rozh. s. I - 8551*), podle kterého průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Stěžovatelka namítla, že z vizuálního hlediska se porovnávaná označení liší, a to počtem prvků, z nichž jsou složena, absencí grafického provedení u namítané ochranné známky a naopak absencí číslovky u napadeného označení.

Podle stěžovatelky je nutno ochranné známky porovnávat vždy jako celek, není možné z nich vyjmát jednotlivé prvky, což potvrdil i Evropský soudní dvůr (rozsudky *SABEL, C - 251/95*, ze dne 22. června 1999, *Lloyd Schuhfabrit Meyer, C - 342/97, Recueil, s. I - 3819*, ze dne 22. června 2000, *Marca Mode, C - 425/98, Recueil, s. I - 4861*).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jeho rozhodnutí je řádně odůvodněné, obsahuje úvahu ve smyslu § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (pozn. NSS: s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád), úvaha neodporuje obsahu spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení. K námitce stěžovatelky, že příčinou zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ byla pouze špatná finanční situace původního vlastníka namítané ochranné známky, žalovaný uvedl, že původní vlastník si mohl oprávněně přát, aby se skutečnost jeho závažného onemocnění nestala známa, a že nedostatek financí mohl být důsledkem závažného onemocnění a mohl být pouze přechodného rázu. Žalovaný namítl, že odůvodnění části rozhodnutí týkající se pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení bylo dostatečné a že výklad zaměnitelnosti ochranných známek je konzistentní s výkladem hledisek posuzování zaměnitelnosti ochranných známek vycházejícím z judikatury bývalého Nejvyššího správního soudu. Žalovaný shledal existenci pravděpodobnosti záměny obou označení s ohledem na nespornou částečnou podobnost výrobků a služeb, které jsou kolizními ochrannými známkami chráněny. Ve světle rozhodnutí SABEL BV (pozn. NSS: rozsudek SABEL, C - 251/95) je dán podle žalovaného dostatečný důvod pro konstatování, že ve spojení s (částečně) podobnými výrobky a službami či relevantním místem na trhu existuje pravděpodobnost záměny porovnávaných označení.

Ve své replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvedla, že argumenty a tvrzení žalovaného o legitimnosti důvodů neužívání namítané ochranné známky jsou spekulativní a nemají oporu v důkazech založených ve spise. Stěžovatelka namítla, že nedostatek financí vlastníka ochranné známky není okolností nezávislou na vůli vlastníka známky, jak tvrdí žalovaný. Navíc je podle stěžovatelky vydávání časopisu složitou činností, kterou musí zajišťovat celý tým lidí, přičemž onemocnění jednoho z nich nemůže mít s ohledem na ekonomickou závislost ostatních členů týmu na úspěšném pokračování prací za následek okamžité zastavení činnosti a nevydávání časopisu.

Účelem sankce za neužívání ochranné známky v podobě jejího výmazu z rejstříku, resp. nemožnosti uplatnit cestou námitek známková práva, je podle stěžovatelky pročištění rejstříku ochranných známek a eliminace známek spekulativních nebo blokačních; obzvláště důležitý je tento účel u známek, které nejsou čistě fantazijní, ale navozují dojem souvislosti s označovaným druhem výrobku. Podle názoru stěžovatelky je nepřípustné, aby osoba, která není a nebyla v uplynulých pěti letech soutěžitelem na trhu s časopisy, blokovala užívání asociativního označení soutěžitelům, kteří v daném segmentu trhu dlouhodobě fakticky působí.

Stěžovatelka dále uvedla, že označení „maminka“ je ve vztahu k časopisům o mateřství označením popisným nebo asociativním, tj. označením, které má nízký stupeň rozlišovací způsobilosti; rozlišovací způsobilost je podmíněna existencí dalších prvků, včetně číslice „96“, a proto není možné užití samotného označení MAMINKA pokládat za řádné užití namítané ochranné známky. Stěžovatelka namítla, že při aplikaci právní věty bývalého československého Nejvyššího správního soudu („zaměnitelnou podobnost mohou však zakládati jen takové prvky ve starší známce resp. značce obsažené, které samy o sobě jsou způsobilé založiti známkovou ochranu“) je nutno dospět k závěru, že porovnávaná označení zaměnitelná nejsou, neboť se shodují právě pouze v prvku

„maminka“, který sám o sobě není způsobilý založit známkovou ochranu vzhledem ke své popisnosti a nedostatku distinktivnosti ve vztahu k časopisům o maminkách a pro maminky a souvisejícím službám. Stěžovatelka namítla, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil ani jím citované stanovisko bývalého Nejvyššího správního soudu, ani judikaturu Evropského soudního dvora.

B. S. ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že si bývalý vlastník namítané ochranné známky nepřál, aby druhá strana byla informována o jeho zdravotním stavu. Dále uvedla, že příprava časopisu byla centralizována do jediné osoby šéfredaktora, což nebránilo řádné přípravě dalších čísel časopisu.

Napadeným rozhodnutím byla žaloba zamítnuta. Městský soud v Praze nejprve posuzoval námitku stěžovatelky o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného a rozporu s rozhodovací praxí Evropského soudního dvora a směrnicí 89/104/EHS, přičemž tuto námitku neshledal důvodnou. Městský soud v Praze uvedl, že v rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně je uvedena úvaha o tom, proč jsou porovnáváná označení podobná, a že správní úvaha o nedostatku rozlišovací způsobilosti napadeného označení výrobků stěžovatelky je správná a dostatečná. Grafické provedení napadeného označení není podle Městského soudu v Praze natolik fantazijní a nápadité, aby mohlo zamezit zjevné podobnosti porovnávaných označení, a ani číslice 96 není prvkem po stránce originality a výjimečnosti natolik silným, aby byl s to porovnávané ochranné známky v očích spotřebitele odlišit.

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že rozhodující pro posouzení podobnosti či zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele, konkrétně hledisko vizuální, fonetické, významové, porovnání druhu zboží a služeb, srovnání dominantních prvků, známkového motivu apod. a že právní úprava ponechává na zhodnocení žalovaného, zda přihlašované označení má dostatečnou rozlišovací způsobilost. Zaměnitelnost může být podle napadeného rozhodnutí dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak naopak z toho, že výrobek dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový dojem.

Městský soud v Praze konstatoval, že napadené označení obsahuje shodný prvek ve znění „maminka“, který může činit průměrnému spotřebiteli potíže s individualizací přihlašovaných výrobků tam, kde se stěžovatelka domáhala ochrany tohoto označení pro kategorii tiskoviny, časopisy, noviny, nakladatelskou a vydavatelskou činnost. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále uvedeno, že slovní prvek „maminka“ je u obou porovnávaných označení prvkem natolik významným, že číselné označení „96“ u namítané ochranné známky nemůže mít vliv na závěr o podobnosti porovnávaných označení, neboť samotný číselný údaj není údajem dominantním a nemá rozlišovací schopnosti natolik významné, aby mohl zvrátit závěr o jejich podobnosti a v důsledku toho možné zaměnitelnosti. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný vycházel ze skutkových tvrzení, které mu účastník řízení poskytl, a že rozhodnutí žalovaného splňuje všechny zákonem vyžádané náležitosti odůvodnění, které jsou uvedeny v § 47 odst. 3 správního řádu, a uplatněné žalobní námitky proto nejsou důvodné. Podle názoru Městského soudu v Praze se odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevymyká

ani zásadám uvedeným v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 6. října 2005, Medion (C - 120/4, Sb. rozh. s. I - 8551) pod body 29 - 31 a v dalších rozhodnutích Evropského soudního dvora, na které poukázala stěžovatelka, z nichž vyplývá, že ochranná známka musí být posuzována globálně.

Městský soud v Praze shledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného k námitce stěžovatelky o užívání označení „MAMINKA“, nikoli „MAMINKA 96“ stručným, nicméně správným. Městský soud v Praze neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení neodůvodňují naplnění „liberačních“ důvodů pro řádné neužívání starší ochranné známky. Městský soud v Praze konstatoval, že úvaha žalovaného, obsažená v odůvodnění jeho rozhodnutí a týkající se dlouhodobého onemocnění a smrti původního vlastníka namítané ochranné známky a délky dědického řízení, je dostatečná a že uvedené skutečnosti jsou akceptovatelným důvodem pro neužívání namítané ochranné známky.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a výslovně v ní uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti pak vyplývá, že námitky stěžovatelky proti napadenému rozhodnutí lze podřadit i pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Rozhodnutí krajského soudu je nutno pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů například tehdy, není-li z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci žalobce za důvodnou a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené; to zejména za situace, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je i takové rozhodnutí, v jehož odůvodnění se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz) nebo pokud z něj není zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil či proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz).

V žalobě napadla stěžovatelka především právní závěr žalovaného, že za řádný důvod pro neužívání ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. lze považovat nemoc a následnou smrt jejího původního majitele a navazující dědické řízení. Stěžovatelka tvrdila, že jediným důvodem pro zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ původním majitelem namítané ochranné známky byl nedostatek financí, nikoliv nemoc, což prokazovala výzvami jeho právního zástupce na vypořádání autorských práv. Stěžovatelka dále namítla, že žalovaný nijak nezdůvodnil, proč je pro posouzení otázky užívání ochranné známky důležitější datum nabytí právní moci soudního rozhodnutí o vypořádání dědictví, a nikoliv datum vyznačení změny v osobě majitele ochranné známky v rejstříku ochranných známek. Stěžovatelka mimo jiné upozornila na skutečnost, že žalovaný po celou dobu jednal s B. S. jako s majitelkou namítané ochranné známky. Podle Nejvyššího správního soudu lze uvedené žalobní

námítky stěžovatelky považovat za stěžejní, neboť na posouzení existence či neexistence řádných důvodů pro neužívání namítané ochranné známky záviselo rozhodnutí žalovaného, zda byla B. S. ve smyslu § 14 zákona č. 441/2003 Sb. oprávněna podat návrh na prohlášení neplatnosti napadeného označení.

K žalobní námitce popsané v předchozím odstavci uvedl Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí následující: *„Rovněž pokud žalobce v podané žalobě namítal, že skutečnosti, zjištěné v průběhu správního řízení, neodůvodňují naplnění liberačních důvodů pro řádné neužívání starší ochranné známky jejím vlastníkem, není tato námitka důvodná, neboť soud shledal dostatečnou úvahu žalovaného správního orgánu, uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a týkající se dlouhodobého onemocnění pana J. S. a následně po jeho smrti i délky dědického řízení s tím, že tyto skutečnosti jsou akceptovatelným důvodem pro neužívání ochranné známky „MAMINKA 96.“*

Stěžovatelka v žalobě nerozporovala skutková zjištění, k nimž dospěl žalovaný, tedy zjištění o nemoci původního majitele, jeho následném úmrtí a navazujícím dědickém řízení. Napadla však právní závěr žalovaného, že tyto zjištěné skutečnosti lze podřadit pod řádné důvody pro neužívání namítané ochranné známky. Jak již bylo výše uvedeno, Městský soud v Praze pouze jednou větou konstatoval, že shledal dostatečnou úvahu žalovaného týkající se dlouhodobého onemocnění původního majitele namítané ochranné známky, jeho úmrtí a následného dědického řízení a že tyto skutečnosti jsou akceptovatelným důvodem pro neužívání namítané ochranné známky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vůbec není zřejmé, jaké úvahy vedly soud k přijetí tohoto právního závěru, tedy jakými úvahami se řídil při hodnocení právní otázky existence řádných důvodů pro neužívání ochranné známky.

Pojem „řádné důvody pro neužívání“ je typickým neurčitým právním pojmem. Jak se již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 - 164, č. 232/2004 Sb. NSS, *„neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit a často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli“*. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, č. 701/2005 Sb. NSS, *„při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit“*. Teprve poté, kdy správní orgán neurčitý pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, č. 849/2006 Sb. NSS). Z rozsudku téhož soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 64, www.nssoud.cz, vyplývá, že *„[p]ři interpretaci neurčitého právního pojmu se [...] uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn. že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu“*.

Interpretace neurčitěho právního pojmu a subsumpce zjištěného skutkového stavu pod interpretovaný neurčitý právní pojem plně podléhají soudnímu přezkumu. Jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 As 10/2003 - 58, „[s]oud [...] musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace takového pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu“. K námitce žalobce musí správní soud řešit otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem, v posuzovaném případě zda nemoc a následné úmrtí původního majitele napadené ochranné známky a navazující dědické řízení je možno podřadit pod pojem „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“.

S odkazem na judikaturu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud podotýká, že při výkladu neurčitých právních pojmů je potřeba vyhnout se libovůli či svévolné aplikaci práva, tj. extrémnímu nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, nerespektování kogentní normy, interpretaci, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretaci a aplikaci zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlením konsensuálně akceptovaném významu, a konečně ve smyslu rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy (nález Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 351/04, www.nalus.cz).

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že Městský soud v Praze nepostupoval při přezkumu rozhodnutí žalovaného podle výše uvedených kritérií pro přezkum správnosti interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jaké úvahy jej vedly ke konstatování o správnosti závěrů žalovaného, tedy o správnosti závěru, že nemoc a následné úmrtí původního majitele namítané ochranné známky a navazující dědické řízení lze považovat za řádné důvody pro neužívání ochranné známky. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje skutkovou ani právní oporu výroku rozhodnutí, a není z něho zřejmé, jakými úvahami se Městský soud v Praze řídil. Rozhodnutí (výrok i jeho odůvodnění) však musí být jasné a přesvědčivé, jak to ostatně vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 103/99, v němž uvedl, že i z hlediska čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je „požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci [...] jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“.

Obdobně kuse a bez uvedení jakékoliv vlastní úvahy se Městský soud v Praze vyjádřil k žalobní námitce stěžovatelky, že užití názvu MAMINKA pro jedno číslo časopisu vydaného původním majitelem namítané ochranné známky nelze považovat za řádné užití namítané ochranné známky, neboť tato byla do rejstříku ochranných známek zapsána ve znění „MAMINKA 96“.

Co se týče posuzování řádných důvodů pro neužívání ochranné známky upozorňuje Nejvyšší správní soud zejména na rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 6. 2007, Armin Häupl (C - 246/05 Sb. rozh. s. I 4673), ve kterém Soudní dvůr zdůraznil mimo jiné požadavek jednotné aplikace a interpretace práva Evropských společenství tak, aby úroveň známkoprávní ochrany nebyla odvislá od úrovně známkoprávní ochrany jednotlivých

členských států (body 42 - 45 cit. rozsudku). Podle uvedeného rozsudku jsou „řádnými důvody pro neužívání“ ochranné známky překážky s přímým vztahem k posuzované ochranné známce, které znemožňují její užívání nebo kvůli nimž užívání této ochranné známky ztrácí smysl a které jsou nezávislé na vůli majitele ochranné známky. Úkolem národních soudů je pak posouzení zjištěného skutkového stavu ve světle tohoto výkladu (bod 55 cit. rozsudku).

Pokud by v mezidobí Soudní dvůr nepodal ve věci Armin Häupl, C - 246/05 jednotící výklad, bylo by nepochybně potřebné položit v tomto smyslu předběžnou otázku. V současné době je však již jasné, že neurčitý právní pojem „řádné důvody“ užitý v čl. 12 odst. 1 citované směrnice a v § 31 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 zákona o ochranných známkách, podléhá jednotnému výkladu (bod 45 cit. rozsudku); přitom užívání ochranné známky (příliš široké pojetí pojmu „řádné důvody“ by šlo proti systematice čl. 12 odst. 1 směrnice, dosažení cíle směrnice vyžaduje, aby zapsané ochranné známky byly skutečně užívány pod hrozbou jejich zrušení). Za tohoto stavu věci pozbývá procesní návrh stěžovatelky na položení předběžné otázky Nejvyšším správním soudem významu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Samotnou hmotněprávní podstatou věci, tedy ani dalším uplatněným kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítajícím nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl, neboť k tomu by bylo možno přistoupit až poté, kdy by Nejvyššímu správnímu soudu bylo předloženo k přezkumu přezkoumatelné rozhodnutí.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby Městský soud v Praze opětovně přezkoumal rozhodnutí žalovaného a doplnil odůvodnění rozsudku o náležitosti, jejichž absence zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tj. aby bylo z nového rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření závěru o skutkovém a právním stavu, jakým způsobem se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky (která podrobně právně argumentovala k závěrům žalovaného o vztahu zjištěných skutečností, tedy nemoci majitele ochranné známky a řízení o dědictví, aniž obdržela k těmto námitkám odpověď) a na základě jakých úvah subsumoval zjištěný skutkový stav pod příslušné právní normy; přitom přihlédně i k citované judikatuře Evropského soudního dvora ve věci Armin Häupl, C - 246/05, jež podstatným způsobem ovlivňuje výklad neurčitého právního pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“. Ve světle úvah Evropského soudního dvora (zejména bodů 32 - 55 rozsudku) pak městský soud vyloží, zda a z jakých příčin (skutkových i právních) zjištěné skutkové okolnosti (onemocnění majitele ochranné známky, řízení o dědictví) mohly (či nemohly) představovat překážky znemožňující užívání ochranné známky či zda kvůli nim užívání ochranné známky ztratilo smysl, resp. posoudí, zda takový výklad a úvahy jsou obsahem přezkoumávaného správního aktu, to vše v intencích přezkumu aplikace neurčitého právního pojmu, jak byl shora osvětlen.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu